

Sygn. akt V Kz 479/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant st. sekr. sąd. Sylwia Kurek

przy udziale Prokuratora Grażyny Poli

po rozpoznaniu w sprawie **A. K.**, syna T., urodz. (...) w Ł.

oskarżonego o czyn z art. 280 § 1 k.k.

zażalenia wniesionego przez obrońcę oskarżonego na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi z dnia 11 maja 2017 roku, sygn. akt III K 258/17, PR 2 Ds./ 126.2017

w przedmiocie przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 maja 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi przedłużył stosowanie wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 9 sierpnia 2017 roku, godzina. 01.30.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył zażaleniem obrońca oskarżonego zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść tj. art. 251 § 3 k.p.k. w zw. z art. 257 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie obowiązku rozważenia, czy dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego konieczne jest stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego, czy też wystarczający jest inny środek o charakterze wolnościowym.

W konkluzji zażalenia obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania i zastosowanie w jego miejsce środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym w postaci dozoru policji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy nie jest zasadne.

Żadna z przesłanek, które legły u podstaw zastosowania tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego nie zdezaktualizowała się na obecnym etapie postępowania. Przesłanka ogólna warunkująca możliwość zastosowania najsurowszego środka zapobiegawczego, w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanego oskarżonego czynu, określona w art. 249 § 1 k.p.k., została potwierdzona zebraniem już w sprawie materiałem dowodowym, co należało uznać za okoliczność bezsporną.

Zgodnie z treścią art. 251 § 3 k.p.k. uzasadnienie postanowienia o zastosowaniu środka zapobiegawczego powinno zawierać przedstawienie dowodów świadczących o popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa, wykazanie okoliczności wskazujących na istnienie zagrożeń dla prawidłowego toku postępowania lub możliwości popełnienia przez oskarżonego nowego, ciężkiego przestępstwa w razie niezastosowania środka zapobiegawczego oraz określonej podstawy jego zastosowania i potrzeby zastosowania danego środka. W wypadku tymczasowego aresztowania należy ponadto wyjaśnić, dlaczego nie uznano za wystarczające zastosowanie innego środka zapobiegawczego.

Postanowienie Sądu Rejonowego spełnia wszystkie wymogi przywołanego przepisu. Dowodami w tej sprawie są zeznania pokrzywdzonego, wyjaśnienia oskarżonego, protokoły oględzin oraz historia rachunku bankowego. Z kolei okolicznościami, które wskazują na istnienie zagrożeń dla prawidłowego toku postępowania są obawa ucieczki lub ukrywania się oskarżonego, przy uwzględnieniu braku stałego miejsca zameldowania, oraz obawa wymierzenia surowej kary pozbawienia wolności. Zatrzymanie oskarżonego w K. jest jedynie potwierdzeniem tego, że może on podejmować działania utrudniające postępowanie karne w postaci ucieczki i ukrywania się. Wszystkie te okoliczności rozpatrywane łącznie stanowią wyjaśnienie dlaczego wobec oskarżonego niewystarczające byłoby zastosowanie nieizolacyjnego środka zapobiegawczego, co prowadzi w konsekwencji do tego, że na tle niniejszej sprawy nie doszło również do naruszenia przepisu art. 257 § 1 k.p.k.

Sąd Rejonowy słusznie uznał, że fakt złożenia wniosku o dobrowolne poddanie się karze pozostaje bez znaczenia dla wydanej decyzji procesowej, gdyż oskarżony ma jeszcze możliwość wycofania wniosku, bądź też Sąd może wniosek nie uwzględnić.

Reasumując należy wskazać, iż w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego na jego obecnym etapie zachodzi konieczność przedłużenia stosowania wobec oskarżonego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, gdyż żaden inny środek nie byłby wystarczający. Dobro prowadzonego postępowania wymaga wyeliminowania wszelkich możliwych sytuacji, w których mogłoby dojść do zakłócenia jego prawidłowego toku.

W realiach przedmiotowej sprawy nie występowały szczególne podstawy do odstąpienia od tymczasowego aresztowania w stosunku do oskarżonego, określone w art. 259 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe należało orzec o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.